

կեղեցւոյս դիւանատան մէջ այն անձին վրայօք
ընաւ յիշատակութիւն չկայ։

Այսպիսի պարագաներու մէջ Ռուսաս-
տանի հայ առաջին եպիսկոպոսութեան յաջոր-
դին խնդիրը ռուս պետութեան եւ Հռոմայ մէջ
բաց ֆնացած է մինչեւ 1909: Մոհիլեւի կա-
թողիկէ Հայերու եկեղեցին վերոյիշեալ ծե-
րունի վարդերեսելիչ կառավարչին մահուանէն
ետեւ (1822)՝ ադմինիստրատոր եղած է վիեն-
նայի Միսիթարեան Հ. Ռափայէլ Ա. Ուզունեան,
որ անկէ քանի մը տարի յառաջ իբրեւ օգնա-
կան կը գտնուէր վարդերեսելիչի մօտ: Ուզու-
նեանի մահուան (1863) լուրն առնելուն պէս
Միաբանութիւնը կը ղըկէ իբրեւ յաջորդ Հ.
Նիկողայոս Ա. Աւգերեանը, որ Հայերու եկեղե-
ցին լատին եկեղեցականներու մատակարարու-
թեան յանձնուած ըլլալը տեսնելով, կը ստի-
պուի անճար վերադառնալ: Իսկ կամենիցի
Հայերու եկեղեցին արդէն անկէ յառաջ լա-
տիններու անցած էր:

Երբ 1845ին կայսերական հրամանաւ Քա-
փուշինները կովկասէն հեռացուեցան՝ 1847ին
հրատարակուեցաւ պետական օրէնք մը (Օրինա-
գիրք Հար. ԺԱ. § 75), որով Ախալքալայի վի-
ճակի կաթողիկէ Հայերը Տրասուպոլեան (Սա-
րազով) լատին Եպիսկոպոսին իրաւասութեան
ենթարկուեցան: Իսկ հայ կաթողիկէ եպիսկո-
պոսութեան խնդիրը թէպէտ այլեւայլ ատեն-
ներ յուզուեցաւ կառավարութեան մէջ, ինչպէս
1834ին, սակայն Հռոմայ հետ միաձայնութեան